

INES NIJS

ALORS ON DANSE

EEN WERCHTERTHRILLER

MANTEAU

© 2025 Manteau / Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Ines Nijs

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Omslagontwerp: Jack Durieux
Opmaak binnenwerk: 5NUL8 Grafische Producties

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4118 6
D/2025/0034/001
NUR 320

MARC - dinsdag 18 juni

1

Hier staan we dan, net als vroeger, Alex en ik. Neus aan neus, vuisten gebald. Op dit moment heb ik gewacht.

Vanaf de Main Stage dondert een waterval van klank over onze hoofden en verrast zet ik een stap naar achteren. Ik merk dat Alex hetzelfde doet en het lijkt alsof ik hem nu pas écht zie. Die kop die ik ken als de mijne. De grijze indringende blik, het uitdunnende haar, de groeven die de jaren hebben uitgesleten in het gezicht dat me eigen en toch geheel vreemd is.

Ook hij neemt mij op, we peilen elkaar.

Stromae zingt.

Les problèmes ou bien la musique.

De wind waait door de open voorkant van KluB C naar binnen, tot op het lege podium waar we staan. Tegelijk kijken we op naar de wolkenpanelen aan het plafond. Het was de koudste en natste lente in jaren. De zomer ziet er niet veel be...

Alex' bruuske hoofdbeweging houdt me bij de les.

Wat is zijn volgende zet?

Heeft de muziek hem tot bedaren gebracht? Zijn rust is bedrieglijk, de armen die naast het lichaam hangen, de handen geopend. Ik mag er mij niet door laten sussen. Nu knijpt hij zijn ogen samen, onmerkbaar haast, maar niet voor mij. Deze tic die ik jarenlang niet zag en toch direct herken, be-

tekent onheil. Nu volgt het strekken van de vingers, de lichte rol van het hoofd. Daar gebeurt het. Ook de voeten verschuiven en hoewel ik het niet zie, weet ik dat zijn tenen zich krommen, zijn knieën zich buigen.

Dat hij achter me aan zou komen, weet ik sinds ik hem terugzag. Na meer dan een kwarteeuw. Dat het hier op deze plek zou zijn, in de tent die grenst aan onze grond, had ik niet verwacht. Hij heeft me in de gaten gehouden. Hij heeft gezien dat ik in de stand van Kassoumai de laatste pint van mijn shift tapte. Hij is me gevolgd.

Een clash met muziek.

Hou jij nog van muziek, Alex?

De saxofoon klaagt. De intro van 'Alors on danse' wervelt over de wei en door de tent. Keer op keer, als een bezwering.

Et là tu te dis que c'est fini.

Ik kijk in de ogen van mijn broer.

Dit pleit moet al zo lang worden beslecht. Waarom heeft hij dit moment gekozen? Ik zie zijn lippen bewegen. Zo duidelijk alsof ik ze heb gehoord herken ik de woorden: 'Wij zijn nog niet klaar!'

Binnen in mij groeit het verzet. Hij heeft niet het recht om te bepalen hoe het gaat.

Mijn spieren spannen zich. Hoe dun het laagje vernis. Het barst, het breekt. Daaronder kolkt een colère van jaren.

'Wij zijn wel klaar!' roep ik.

Hij is de eerste die slaat. Zijn plotse uithaal verrast me. Voor ik mijn armen in afweer kan heffen, landt zijn vuist op mijn lip. Een bloedsmaak vult mijn mond en pijn vlamt door mijn kaak. Woede ook. Ik weet wat me te doen staat. Het is nu of nooit.

Met snelle passen sprint ik het podium af en verdwijnt tus-

sen de stellingen waarop de tribunes rusten. Soepel glijd ik tussen de palen door. Naar het midden leid ik hem. Het midden wordt onze arena. Bijna ga ik onderuit over een losse staaf die tussen de stellingen zwerft. De staaf der voorzienigheid. Een teken. Ik wist het, het recht staat niet aan zijn, maar aan mijn kant. Hij had nooit mogen terugkeren. Ik gris de staaf van de grond. De kleine voorsprong die ik heb is genoeg. Vlak voor hij me inhaalt, draai ik me naar hem om, mijn handen rond het ijzer geklemd. Hier tussen de palen galmt en echoot het lied.

Alors on danse. Het klinkt almaar luider. Het slotakkoord zet in, het trilt in het metaal. Laat het einde maar komen.

Bijna begin ik te lachen. De teerling is geworpen. Zie je het, Alex, snap je het?

Dat doet hij niet. Hij daagt me uit met zijn arrogante kop, nog altijd. Ik zet me schrap. Je durft niet, zeggen zijn ogen, zijn mond.

Ik hef de staaf, zwaai ermee. Te ver. Ze ketst af op de stellingen achter mij en pijn vlamt door mijn arm. Opnieuw hef ik de staaf en zwaai. Op het laatste moment zet hij een stap opzij en lacht, alsof dit nog altijd een spel is waarin hij, zoals altijd, de sterkste is. Hij is te traag. De staaf raakt zijn schouder. Hij spert zijn ogen wijd open en grijpt naar de plek waar ze landde.

De derde keer zal hem vellen.

Ik zwaai, richt, sla.

‘Ho maar’, mimet zijn mond. Hij brengt zijn armen naar zijn hoofd. Te laat. De staaf landt vol op zijn slaap. Hij zakt in slow motion op zijn knieën. Een straaltje bloed loopt van zijn oor naar zijn kin.

Zie je dat ik het kan? Zie je het, Alex!

Ik zwaai en sla nog een keer, sla de grijns van zijn gezicht. Zijn bovenlichaam kantelt en hij gaat neer. Schuivend op zijn zij probeert hij bij me vandaan te komen. In krabbenpas. Ik lach. Ziedaar, de almachtige, kruipend, scharrelend, met stuiptrekkende ledematen. Is het eindelijk genoeg geweest voor hem?

‘Wat? Niet leuk meer?’ schreeuw ik. Ik kijk op hem neer.

Stil ligt hij aan mijn voeten en staart me verdwaasd aan. Pas dan zie ik de angst in zijn ogen. Doodsangst. Dat brengt me ruw bij zinnen.

Vol afschuw staar ik naar het bloed, zoveel bloed, rood en rauw. En midden in het slagveld zijn grijze blik, de ogen waarin ik mezelf herken.

Ik val op mijn knieën naast hem neer. Ik had het recht niet. Ik strek mijn hand uit, wil de zijne pakken, maar het lukt me niet. Ik kan het niet. Ik kan alleen maar kijken en wachten. Hoelang? Ik weet het niet. Tot het gereutel stopt, tot het gedaan is. Ik kan alleen maar lopen, weg van alles. Mijn voeten snellen tussen de stellingen, onder de wolkenpanelen, door de tentopening, langs de rug van de bewaker die zijn blik op het grote scherm gericht houdt, door de boomgaarden, weg van hem en van mezelf. Mijn adem zwoegt en stokt, mijn maag komt omhoog en net op tijd buig ik voorover. In één langgerekte gulp keert mijn lijf zich binnenstebuiten. Wanneer ik me kreunend weer overeind hijs, zie ik dat de staaf nog in mijn handen zit, als het stokje dat ik nooit heb kunnen doorgeven.

MARISSA - dinsdag 18 juni

2

Nog vier woorden te gaan. Marissa De Beer kijkt op de wekker. Vier woorden in vijf minuten, dat moet lukken. Even concentratie en dan heeft ze het weer gehaald. Een grote, goedaardige hond. Lobbes, natuurlijk. Nog drie woorden te gaan. Net op dat moment trilt haar telefoon in haar broekzak. Negeren en verdergaan. Hoofdpersoon. Dat woord heeft ze al eens gehad. Welk synoniem hoort er bij hoofdpersoon? Het ligt op het puntje van haar tong. Niet verder over denken en dan rolt het er vanzelf af. Waarborg staat ook nog open. De oplossing voor waarborg is een lang woord. Dertien invulvakjes. Daar is het getril weer.

Marc, de enige voor wie ze altijd bereikbaar is, weet dat hij haar op dit uur niet moet storen. Maar hij kan het niet zijn, want hij is aan het werk op de festivalwei. De beller is een volhouder. Wel, zij ook. Ze buigt zich dieper over het kruiswoordraadsel en negeert de nieuwe oproep.

‘Wáchten á-ú-b!’ De oordopjes die ze draagt om de muziek van de wei buiten te sluiten dempen het geluid van haar stem. Toch hoort ze de ergernis en die is niet bevorderlijk voor de concentratie. Nog even en ze is klaar.

Weer trilt de gsm. Nu wordt ze zich ook bewust van de muziek. *Formidable!* Ze hoeft niet te weten wat Stromae vindt. Weg met zijn taal en zijn boodschap! Ze horen bij haar jeugd, bij Marseille, allesbehalve formidabel. Is ieder-

een en alles er vanavond op uit haar concentratie te verstoren? Zo lukt het nooit.

Horizontaal, verticaal, ze loopt alle ingevulde woorden af. De oplossing voor *hoofdpersoon* is 'titelheld'. En wat met *waarborg*? Het kan niet anders dan *zekerstelling* zijn. Is dat een echt woord, een woord dat alle Vlamingen kennen? Dat moet ze straks aan Marc vragen.

De laatste vakjes zijn ingevuld. Ze legt haar pen neer. Net op tijd. De wekker die voor haar staat loopt ratelend af en ze leunt met haar handen in haar nek achterover. Opdracht volbracht binnen de tijd, het kruiswoordraadsel is ingevuld in exact twintig minuten. En daar is de beller weer.

Ze kijkt op het scherm naar de naam van de volhouder en neemt fronsend op.

'Wat is er zo dringend, schat?' vraagt ze in een poging met een woord van liefde haar ongenoegen de mond te snoeren.

'Marissa!'

Marc, want hij is wel degelijk de volhouder, roept haar naam. Ze hoort zijn raspende adem, de paniek in zijn stem. Hij stottert iets onverstaanbaars. Dit zit fout. Ze moet kalm blijven, niet meegaan in zijn paniek.

'Wat is er gebeurd? Waar ben je?'

Hij hijgt in haar oor. 'Help me, alsjeblieft.' Het hijgen gaat over in gekreun. 'Hij is dood', hoort ze hem uitbrengen. En dan: 'Ik heb het gedaan.'

In haar hoofd blijft het stil, secondelang. De eerste gedachte die haar weer op gang trekt is niet 'wie' of 'wat', want dat weet ze al. De eerste gedachte is: 'niet opnieuw'. Dit mag haar niet nog een keer overkomen. Dat kan het leven haar niet aandoen.

‘Heeft iemand het gezien?’ Als vanzelf stelt ze de dringende vraag die gesteld moet worden, want zo is ze: ze doet wat gedaan moet worden, ze vist uit hoe slecht het nieuws is, denkt na en handelt.

‘Ik ga me aangeven, Marissa. Nu meteen.’

Dat kan niet. Dat weet hij ook.

‘Denk na, Marc. Je kunt je niet aangeven. Dan komen ze hier. Zie je het gebeuren? Overal politie! Als ze de hangar vinden, kunnen we samen naar de gevangenis, jij én ik, is het dat wat je wil?’

‘Nee.’

‘Ik herhaal mijn vraag, Marc: heeft iemand gezien wat je deed?’

‘Nee.’

‘Weet je dat zeker?’

‘We waren in KluB C, die tent naast het perceel met de winterperen. Wij twee, we waren alleen... Marissa... ik, ik heb mijn portefeuille bij hem achtergelaten. Was dat slim? Marissa? Zeg iets, alsjeblieft.’

‘Kom hierheen, en zorg dat niemand je ziet’, beveelt ze en ze drukt hem weg.

Met trillende handen vult ze een glas water aan de keukenkraan en klokt het in een paar slokken naar binnen. Minutenlang staat ze stil met gesloten ogen, leunend tegen het aanrecht. Beelden van dertig jaar geleden die ze zo goed had weggestopt dat ze ze uitgewist en niet meer levensvatbaar had gewaand, komen met ontstellende helderheid tevoorschijn. Haar vaders lichaam in de gang van haar ouderlijk huis in Marseille, het bloed tegen de muur, op de vloer, overal, het mes in haar moeders handen en het afgrijzen op

haar gezicht, en te midden van de horror het aanhoudende geluid van de deurbel en de schaduw van de man die ze door het melkglas heen kon zien. Emile Peraza, de vriend van haar vader.

Wanneer ze haar ogen weer opent, weet ze wat haar te doen staat. Met langzame passen loopt ze de keuken door en de trap op.

Alles waar ze zo hard voor heeft gewerkt dreigt kapot te gaan, net nu de eindmeet in zicht komt. En het is de schuld van iemand anders. Alweer. Dat heeft ze toen niet laten gebeuren, dat laat ze nu niet gebeuren.

Ze neemt Marcs oude rugzak en vult hem met schone kleren en schoenen uit de koffer in de logeerkamer.

Dit is hoe we het gaan doen, zal ze Marc zeggen. Ze zal hem laten douchen, en daarna moet hij zich aankleden en naar de hangar gaan. Vanaf nu bepaalt zij hoe het zal gaan.